

**ШКІЛЬНА БІБЛІОТЕКА
УКРАЇНСЬКОЇ ТА СВІТОВОЇ ЛІТЕРАТУРИ**

Г'ю Лофтінг

**ПОШТОВЕ ВІДДІЛЕННЯ
ЛІКАРЯ ДУЛІТЛА.
КОРОЛІВСЬКА ПОШТА
ФАНТІППО**

Харків
«ФОЛІО»
2021

Глава I

ЗУЗАНА

Одного ранку на першому тижні подорожі додому, коли Джон Дуліттл і його звірі снідали разом за великим круглим столом у каюті, прилетіла одна ластівка й сказала, що хоче поговорити з Лікарем.

Джон Дуліттл відразу ж устав з-за столу і вийшов у коридор, де побачив самого ватажка всіх ластівок, дуже симпатичного й елегантного маленького ластуна з довгими-довгими крилами й гострим, розумним поглядом чорних очиць. Звали його Стрімкокрил, й ім'я це було справді знаменитим в усьому пернатому світі. Він був чемпіоном Європи, Африки, Азії та Америки в мухоловстві і повітряній акробатиці. Протягом багатьох років кожного літа він вигравав усі летючі перегони і щойно минулого року побив свій власний рекорд, перетнувши Атлантику за одинадцять з половиною годин — зі швидкістю понад двісті миль за годину.

— Привіт, Стрімкий, — сказав Джон Дуліттл. — У чому справа?

— Лікарю, — почав маленький пташок таємничим шепотом, — ми помітили каное десь за миллю звідси прямо по вашому курсу і трошки на схід. У каное тільки

одна чорна жінка. Вона гірко ридає і зовсім не гребе веслами. Вона вже за кілька миль від берега, я б сказав, щонайменше за десять, бо в даний момент ми перетинаємо затоку Фантіппо і берег Африки уже ледве видно. Жінці справді загрожує небезпека, адже вона запливла так далеко у такому маленькому човникові. Але схоже, що її це не хвилює. Вона просто сидить на дні каное і плаче, незважаючи на те, що з нею відбувається. Гадаю, вам треба з нею поговорити, бо, боюся, вона у великій біді.

— Гарзд, — відповів Лікар, — лети повільно туди, де вона знаходиться, — а я поведу корабель услід за тобою.

Джон Дуліттл піднявся на палубу і спрямував судно туди, куди вказував ластун. Незабаром він побачив невеличке темне каное, що гойдалося вгору-вниз на хвилях. Воно виглядало таким крихітним на безкрайній поверхні вод, що здалеку його можна було прийняти за поліно чи палицю, часом воно й узагалі пропадало з виду. У каное сиділа жінка, а голова її була опущена на коліна.

— Що трапилося? — прокричав лікар, щойно корабель наблизився так, що жінка вже могла його почути. — Чому ви запливли так далеко від берега? Ви що, не знаєте, що вам загрожує велика небезпека, якщо налетить шторм?

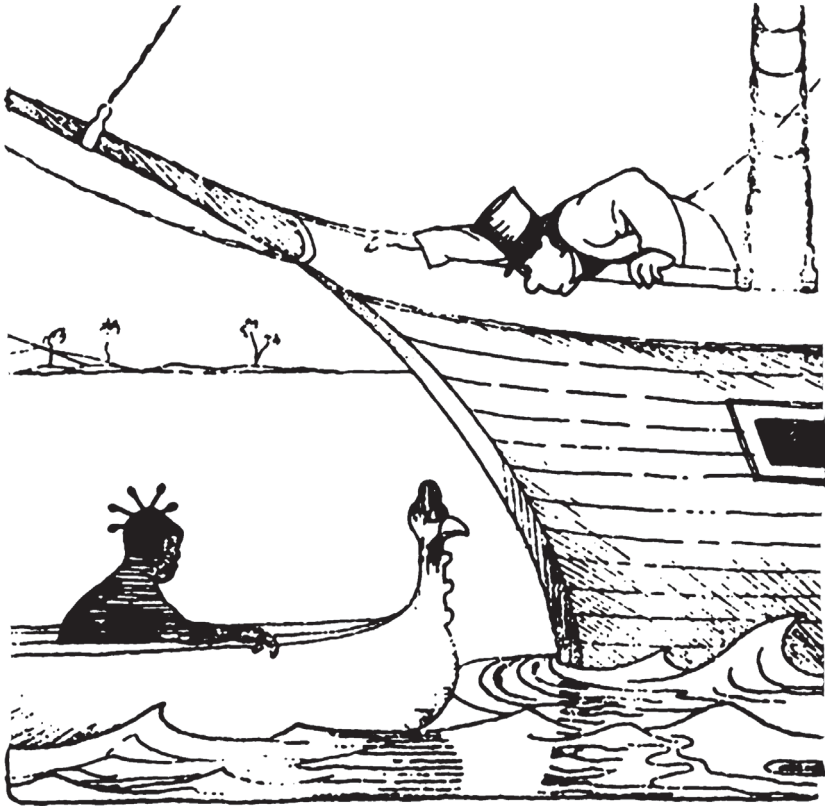
Жінка повільно підвела голову.

— Забирайтеся звідси, — відповіла вона, — і залиште мене наодинці з моєю скорботою. Ви, білі люди, й так завдали мені достатньо горя.

Джон Дуліттл підвів вітрильник ще ближче й продовжив розмовляти з жінкою ласкавим голосом. Але,

з усього судячи, вона довго не хотіла йому вірити, оскільки він був білою людиною. Однак потроху Лікар завоював її довіру, і нарешті, усе ще плачучи, вона розповіла йому свою історію.

Це були часи, щоб ви розуміли, коли з рабством почали боротися. Брати в полон, купляти чи продавати рабів уже суворо заборонили більшість держав. Але деякі злі люди все ще припливали до західного узбережжя Африки й таємно ловили або купляли рабів та відвозили їх на своїх кораблях в інші країни, де вони мушили

Джон Дуліттл продовжив розмовляти з жінкою

працювати на бавовникових і тютюнових плантаціях. Деякі африканські королі продавали цим злим людям полонених, яких захопили під час війни, і заробляли на цьому грубі гроші.

Отже, ця жінка в каное належала до племені, яке було в стані війни з королем країни Фантіппо — африканського королівства, що знаходиться на узбережжі, біля якого ластівки й помітили каное.

І в цій війні Король Фантіппо захопив багато полонених, серед яких був і чоловік цієї жінки. Невдовзі після завершення війни якісь білі люди об'явилися на своєму кораблі в Королівстві Фантіппо й почали розпитувати, чи не можна там купити рабів для тютюнових плантацій. І коли король почув, скільки грошей вони готові заплатити за чорних рабів, то подумав, що можна їм продати бранців, узятих у полон під час війни.

Цю жінку звали Зузана, а її чоловік був вельми дужим і красивим мужчиною. Через це Король Фінтіппо з задоволенням би залишив Зузаниного чоловіка в себе, бо йому подобалося мати сильних людей при своєму дворі. Але работоргівцям також були потрібні сильні чоловіки, бо вони могли виконувати багато роботи на плантаціях. Тож вони запропонували особливо високу ціну за чоловіка Зузани. І Король його продав.

Зузана описала Лікареві, як вона довго пливла слідом за кораблем у своєму каное, благаючи їх повернути їй чоловіка. Але вони тільки посміялися з неї й продовжили йти повним ходом. Тож незабаром їхній корабель щез із виду.

Ось чому, пояснила жінка, вона зненавиділа всіх білих людей і не схотіла розмовляти з Лікарем, коли він окликнув її каное.

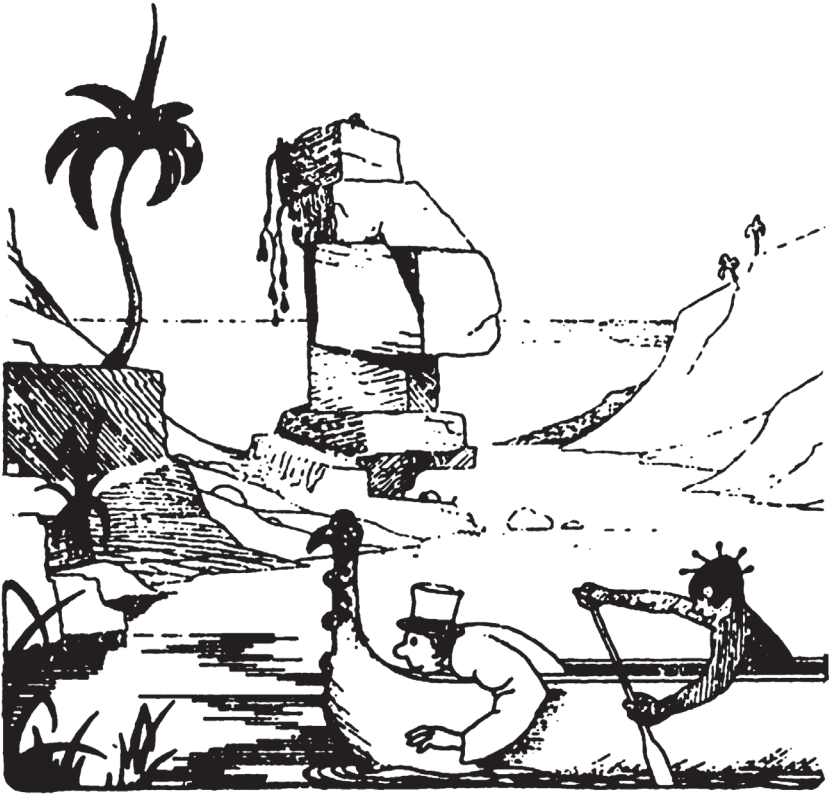
Лікар жахливо розлютився, почувши цю історію. Він запитав Зузану, як давно корабель работорговців, де був бранцем її чоловік, вийшов у відкрите море.

Вона відповіла, що це було пів години тому. Без чоловіка, сказала вона, життя для неї втратило будь-який сенс, і коли корабель щез із виду, рушивши вздовж узбережжя на північ, вона розридалася й просто полишила свого човна дрейфувати, в неї не було ні волі, ні сил навіть на те, щоб узятися за весла й гребти до берега.

Лікар пообіцяв жінці, що допоможе їй, чого б це йому не коштувало. І він був налаштований прямо зараз на повній швидкості кинутися в погоню за кораблем із рабами. Однак качка Чап-Чап застерегла, що його судно занадто повільне, а вітрила можна легко помітити здалеку, так що работорговці ніколи не дозволять йому навіть наблизитися до себе.

Отож Лікар кинув якір і, залишивши корабель стояти на місці, спустився в каное жінки. Потім, попросивши ластівок допомогти йому в ролі розвідників, він вирушив уздовж узбережжя на північ, шукаючи корабель работорговців, які забрали чоловіка Зузани, в усіх бухтах і за всіма островами.

У безплідних пошуках минула не одна година, й уже почала спускатися ніч, коли ластівки-провідники більше не могли бачити на далекі відстані, бо місяця не було.

Шукаючи в усіх бухтах

Бідна Зузана знову почала плакати, як Лікар повідомив, що припиняє пошуки на ніч.

— Уранці, — відказала вона, — корабель злих мисливців за рабами буде вже за багато миль і я ніколи не отримаю свого чоловіка назад. Ой, лихо ж мені, лихо!

Джон Дуліттл заспокоював її як тільки міг, навіть сказав, що якщо в нього нічого не вийде, він знайде їй іншого чоловіка, такого ж гарного. Але вона, схоже, не звернула уваги на цю пропозицію й продовжувала голосити: «Лихо! Лихо!»

Зміст

Пролог	3
<i>Глава I. ЗУЗАНА</i>	5
<i>Глава II. ЛІКАРЯ ПРИЙМАЮТЬ НА ВІЙСЬКОВОМУ КОРАБЛІ</i>	13
<i>Глава III. ВЕЛИКИЙ ГАРМАШ</i>	22
<i>Глава IV. КОРОЛІВСЬКА ПОШТА ФАНТІППО</i>	30
<i>Глава V. ПОВЕРНЕННЯ ВІДКЛАДАЄТЬСЯ</i>	38
<i>Глава VI. НІЧІЯ ЗЕМЛЯ</i>	46
<i>Глава VII. РАЙ ДЛЯ ТВАРИН</i>	57
<i>Глава VIII. НАЙШВИДША ПОШТА В СВІТІ</i>	64
<i>Глава IX. НАЙБІЛЬШ НЕЗВИЧАЙНЕ ПОШТОВЕ ВІДДІЛЕННЯ</i>	76
<i>Глава X. ЧИПСАЙД</i>	87
<i>Глава XI. ПТАХИ, ЩО ДОПОМОГЛИ КОЛУМБОВІ</i>	99